

РЕШЕНИЕ

№ 12905

гр. София, 13.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7783** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.46 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Б. А. М. К., гражданин на И., [дата на раждане] , чрез адв. Християн Б., срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България № 316р-25603 от 19.07.2024 г., издаден от директора на Областна дирекция на МВР – [населено място] /ОДМВР – [населено място]/, на основание чл.105 от ЗМВР и чл.26, ал.1, вр. с чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ.

С определение № 2663 от 31.07.2024 г., постановено по адм. дело № 643/2024 г. по описа на Административен съд – Плевен, на осн. чл.135, ал.2, врв. С чл.133, ал.1, изр.2-ро от АПК, делото е изпратено на Административен съд София – град по компетентност.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушения на материалния закон. Според жалбоподателя, административният орган не е обсъдил всестранно събраната по случая информация като не е взел предвид заявеното от него и съпругата му – български гражданин, желание да се установят трайно в Република България и да създадат семейство. Наведени са доводи, че не е спазена и процедурата, регламентирана в чл. 25, пар. 1 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген, съгласно която, когато дадена държава предвижда издаване на разрешение за пребиваване, следва да се консултира с държавата членка, която е подала сигнала ШИС, като вземе предвид нейните интереси. Според оспорващият, липсата на проведена консултация с въвелата сигнала държава членка представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до незаконосъобразност на

акта. Иска се отмяна на отказ и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. Б., поддържа жалбата. Счита, че е опорочена цялата процедура от страна на ОД на МВР, тъй като не са дадени нужните указания на жалбоподателя, а при решаване на преписката, не е взета предвид разпоредбата на чл. 25 от Конвенцията за прилагане на споразумения от Шенген. В тази връзка сочи, че въпреки забраната за влизане в Шенген, административният орган има право на преценка дали да разреши на заявителя да пребивава в Република България. Счита, че отказът не съответства и на целта на закона, поради което моли съда да реши спора по същество или да върне преписката на административния орган със задължителни указания. Представя списък с разноски.

Ответникът директорът на ОДМВР - П., чрез гл. юрк. Б. - Ф., представя подробни писмени бележки по съществото на спора, с които моли съда да остави жалбата без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, 6-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление, рег. № 611/11.07.2024 г. по описа на група „Миграция“ при ОДМВР – П. /л.15 от приложеното адм. дело № 643/2024 г./, Б. А. М. К., [дата на раждане], гражданин на И., е поискал удължаване на срока му на пребиваване в Република България на осн. чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ – сключен брак с български гражданин. Към заявлението са представени следните документи: 1. Удостоверение за сключен граждански брак № 0090/13.11.2023 г. с И. Т. Н. /л.8/; 2. Договор за наем на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 1, сключен между собственика на имота П. А. и И. Н. на 27.03.2024 г. /л.9/; 3. Декларация от П. А. – собственик на наетия имот, според която същият предоставя за ползване апартамент № 6, находящ се в [населено място], [улица], ет. 1 за постоянно ползване на лицата И. Н. и Б. К. /л.10/; 4. Медицинска застраховка № [ЕГН], сключена между застрахователя З. „Б. В. И. Г.“ и Б. А. М. К. на 04.12.2023 г./л.11/; 5. Копие на паспорт на Б. К. № B02622779, издаден на 10.10.2023 г. от властите в Република И., валиден до 09.10.2031 г. /л.23/; 6. Копие на виза тип “D” №[ЕИК], издадена на 23.06.2024 г. и валидна до 23.12.2024 г., на Б. К. /л.24/; 7. Свидетелство за съдимост, издадено от Република И. на 01.04.2024 г., в което е посочено, че Б. К. не е осъждан за престъпления в Република И. /л.27/; 8. Адресна карта на чужденеца, издадена за нуждите на производството по заявлението /л.35/.

С писмо, рег. № 5364р-11557 от 29.04.2024 г. /л.37/, началникът на Отдел – ЗМВР Дирекция „Миграция“ е изпратил за процедура по съгласуване заявлението за удължаване на срока на пребиваване в Република България на иракския гражданин.

С писмо, рег. № 316р-108333 от 28.05.2024 г. /л.36/, директорът на ОДМВР - П. е уведомил директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, че становището на група „Миграция“ – П. е положително.

При извършена проверка в Ш. информационна система е установено ХИТ съвпадение с лице с имена ”М. В.”, мъж, [дата на раждане], данните за който са въведени данни с Ш. идентификатор № DE P1565773222000001 от Германия на 07.09.2023 г. за забрана за влизане в съответствие с Директива 2008/115/ЕО /л.40/. Посоченият срок на въведената забрана е до 05.09.2028 г.

На 16.07.2024 г. е изготвена Експертна справка № 3, с която е установено, че биометрична

данни /отпечатыци на пръстите на двете ръце/, съдържащи се в Европейската дактилоскопна карта на лицето Б. К. съвпадат с пръстовия отпечатък на лицето, снет и предоставен от група „Миграция“ при ОДМВР – П. /л.41/.

Във връзка с установеното ХИТ съвпадение на данните на подалия заявление за продължаване срока на пребиваване в Република България иракски гражданин с данните на лицето, за което е въведена забрана за влизане на територията на държавите членки на Ш. пространство от Германия, директорът на ОДМВР – П. е изискал информация от началника на отдел „СИРЕНЕ“ с писмо, рег. № 316р-25172/17.07.2024 г. /л.47/.

В докладна записка, рег. № 316р-25199 от 17.07.2024 г. /л.51/ е посочено, че е проведена беседа от началник отдела „Миграция“ – П. с Б. К. на немски език, с превод осъществен от съпругата му И. Н.. Посочено е, че по време на беседата, иракският гражданин споделил, че е запознат с наложената му забрана за влизане на територията на Федерална Република Германия, но не знаел, че същата важи за всички държавни членки на Ш. пространство. С докладната записка е направено предложение, след получаване на официален отговор от ДМОС за основанията за налагане на забрана за влизане в Шенген, на Б. К. да бъде издаден мотивиран отказ по подаденото от него заявление.

С писмо, рег. № 6212р-17444/17.07.2024г. /л.49/, началникът на отдел „СИРЕНЕ“ е изпратил информация до директора на ОДМВР – П., според която в отдел „СИРЕНЕ“ – ДМОС е постъпило съобщение от Бюро „СИРЕНЕ“ – Германия, с което германските власти информират, че Б. К. е подал молба за убежище на 11.01.2017 г. на територията на Германия, която била отхвърлена. На 16.01.2023 г. германските власти са издали заповед за експулсиране на лицето, поради извършено нарушение на закона, свързано с наркотични вещества. Посочено е, че експулсирането на иракския гражданин било осъществено на 06.09.2023 г.

Видно от писмо, вх. № 316000-30862/23.07.2024 г. от началник Отдел „НВЦ“ към дирекция „К. отношения“ - МВнР /л.54/, въз основа на предоставената от началник на отдел „СИРЕНЕ“ информация за лицето Б. К., валидната към момента на подаване на заявлението виза за дългосрочно пребиваване, регистрирана с номер THR 24000575, на Б. К. е анулирана в НВИС, на осн. т.6 от Приложение VI на Визовия кодекс.

Административното производство е приключило с оспорения отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България № 316р-25603 от 19.07.2024 г. /л.6/, издаден от директора на Областна дирекция на МВР – [населено място], на основание чл.105 от ЗМВР и чл.26, ал.1, вр. с чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ. Административният орган е мотивирал отказас въведената от Федерална република Германия забрана за влизане на Б. К. на територията на държавите членки на Ш. пространство, както и на допълнително получената информация от ДМОС, според която чужденецът е осъден за извършено нарушение на закона за наркотични вещества.

В хода на съдебното производство е разпитана И. Т. Н. – съпруга на жалбоподателя.

Разпитана, свидетелката заявява, че е съпруга на Б. А. М. К., съгласно удостоверението на л.8 от делото. Споделя, че знае за отказа и има поглед върху случилото се. Заявява, че е присъствала на интервюта в „Миграция“ в П., на които винаги е била с Б., тъй като същият не говори добре български език. Споделя, че заедно подали документите за продължителното пребиваване и лично тя занесла всички документи, които било описано да представят на гишето в службата на „Миграция“ в П.. Спомня си, че документите били подредени, така както били изискани. Споделя, че със съпруга ѝ били извикани от г-н Г. – директор на отдела в „Миграция“ в П.. От съпруга ѝ били изискани пръстови отпечатыци, които дал. По време на срещата им с г-н Г., твърди, че същият им казал да не се опитват да се укриват, което за нея било недопустимо, след

като минали целия процес по получаване на виза и искали да се установят в България и да създадат семейство. Спомня си, че няколко дни след разговора с г-н Г. ги извикали отново в „Миграция“ в П.. Споделя, че тогава директно с влизането взели паспорта на съпруга ѝ и му поставили печат, без дори да имат време да го прочетат. Споделя, че накарали Б. да се подпише и му дали срок от 2 седмици да напусне България. Споделя, че била стресирана, а те били груби и арогантни и не ги изслушвали. В същия ден, Г. им връчил отказа и им казал до 12 часа на същия ден Б. да напусне България, възможно най-скоро, дори до вечерта. Споделя, че в кабинета била и г-жа Г., която попитала дали може да обжалва отказа, на което получила отговор, че няма смисъл и че на нея никой не ѝ е обжалвал в 30-годишната практика. Споделя, че ѝ казали също, че не са длъжни да ѝ дават обяснения и ако остане, ще закарат чуждия гражданин в Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Видно от отбелязване върху отказа, лицето е уведомено за него на 22.07.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 25.07.2024 г. в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на административния акт.

Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Отказът е издаден от компетентен орган - директор на ОДМВР, съгласно чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ.

Изпълнени са нормативните изисквания за форма и съдържание на акта. Изложени са фактически и правни основания за издаването му. Отказът е мотивиран с наличието на сигнал в Националната Ш. информационна система (НШИС) за отказ за влизане на заявителя, въведен от Германия и валиден до 05.09.2028г. и като правно основание е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване. Във връзка с тази разпоредба и в този случай чл.26, ал.1 от ЗЧРБ императивно урежда, че се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване. От събраните по делото доказателства се установява, че за жалбоподателя е налице сигнал в НШИС, въведен от Германия, валиден до 05.09.2028 г. В писмо, рег. № 6212р-17444/17.07.2024 г. от началника на отдел „СИРЕНЕ“ при дирекция ДМОС (л. 49) се съдържат подробни данни за въведения сигнал – отказ за влизане, както и за причините, заявени от немските власти.

По отношение на процедурата, видно от приложената докладна записка и от разпита на свидетелката, жалбоподателят е бил уведомен за производството по издаване на акта, проведена е беседа.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че административният орган не е обсъдил всестранно събраната по преписката информация като не е взел предвид заявеното от него и съпругата му – български гражданин, желание да се установят трайно в Република България и да създадат семейство. Действително, разпоредбата на чл. 8, § 1 ЕКПЧ регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според § 2 на чл. 8 от ЕКПЧ обаче, намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са

очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. В случая, на първо място, по делото липсват конкретни аргументи, а и доказателства, които да сочат, че с оспорения отказ се нарушават правата на чужденеца, гарантирани му с чл. 8 ЕКПЧ. Не се установява незачитане на личния и семейния му живот, на жилището му или нарушаване на тайната на кореспонденцията му. Обстоятелството, че Б. К. има сключен брак с българска гражданка не опровергава този извод. Правото на семеен живот не гарантира правото на съпрузите да пребивават на територията на определена държава. Във връзка с предвиденото в член 8 от ЕКПЧ право на зачитане на семейния живот, Европейският съд по правата на човека приема, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот (Решение от 28 ноември 1996 г., по дело А. срещу Н., § 71.). ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажменти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия. (ЕСПЧ, Решение по дело Gul срещу Швейцария от 19 февруари 1996 г., § 38; Решение по дело А. с/у Н., посочено по-горе, § 67 и Решение по дело В. срещу А. от 12 юни 2012 г., § 78 и цитираната съдебна практика). Според ЕСПЧ приетото от дадена държава решение в областта на имиграционната политика е в състояние да засегне правото на зачитане на семейния живот (ЕСПЧ, Решение по дело Boultif срещу Швейцария от 2 август 2001 г. (§ 39 и цитираната съдебна практика), както и решение по дело В. срещу А., посочено по-горе, § 78 и цитираната съдебна практика). ЕСПЧ изисква решението да е прието в съответствие с определените в член 8, параграф 2 от Конвенцията изисквания, като в рамките на анализа във всеки конкретен случай проверява дали в действителност това решение е „в съответствие със закона“, преследва законна цел, като например опазването на обществения ред, дали е „необходимо в едно демократично общество“ и дали издържа проверката за пропорционалност.

Не може да се приеме, че отказът за издаване на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателя ограничава несъразмерно правото му на семеен живот с българската гражданка, тъй като по делото не са ангажирани доказателства за наличие на пречки семейството да живее на територията на И. или друга държава, извън Ш. пространство, още повече, че видно от доказателствата по делото бракът е сключен именно след като жалбоподателя е бил запознат с въведената спрямо него забрана в ШИС. отказът за издаване на виза не е непропорционален по смисъла на § 2 на чл. 8 ЕКПЧ, тъй като е издаден в съответствие с приложимите национални и европейски правни норми и в интерес на сигурността в Ш. пространство, както и в изпълнение на Решение 2018/934, което отменя оставащите ограничения относно използването на Ш. информационна система и разрешава за България издаването на сигнали в Ш. информационна система за целите на отказ за влизане и изпълнението на такива сигнали, въведени от други държави членки.

Съгласно чл. 25 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген (КПСШ), изменен с Регламент № 265/2010 на Европейския парламенти и на Съвета от 25 март 2010 година, когато държава членка предвижда издаване на разрешение за пребиваване трябва систематично да извършва търсене в Ш. информационна система, като ако по отношение на гражданина, който иска издаването на виза, е наличен сигнал за целите на отказ за влизане, държавата членка предварително се консултира с държавата членка,

която е подала сигнала и взема предвид нейните интереси. При издаден сигнал за целите на забрана за влизане, разрешението за пребиваване се издава само когато има сериозни основания – от хуманитарен характер или международни задължения. В разглеждания случай, видно от писмо рег. № 6212р-17444/17.07.2024 г. от началник на отдел „СИРЕНЕ“ при дирекция ДМОС, българските компетентни органи са се консултирали с немските власти за причините за въведения сигнал и са взели решение в интерес на сигурността в Ш. пространство да постановят отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България. По делото не са ангажирани доказателства за наличие на основание от хуманитарен характер или международно задължение, обосноваващо предоставяне на разрешение за пребиваване на жалбоподателя в Република България.

Предвид горното неоснователен е доводът на жалбоподателя, че не е спазено задължението за провеждане на консултации с държавата, подала сигнала. Проведени са консултации между компетентните органи по прилагането на Ш. информационна система – от българска страна Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при Министерство на вътрешните работи, отдел "СИРЕНЕ" и германските власти – обменени са данни, че жалбоподателят е въведен в ШИС от германските власти и на какво основание е въведен сигнала. При този обмен на данни е посочена информация за осъждане на жалбоподателя за нарушение на закона за наркотични вещества и заповед за експулсиране, изпълнена на 06.09.2023г. и съответно ответникът е взел решението си за отказ. В този смисъл е спазено изискването на чл.27 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки, за изменение на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006. Изискването на разпоредбата е за предварителни консултации - заинтересованите държави членки се консултират помежду си посредством обмена на допълнителна информация, като окончателното решение дали да се издаде разрешение за пребиваване или виза за дългосрочно пребиваване на гражданин на трета държава, се взема от издаващата държава членка. В случая след обменна на допълнителната информация, стояща зад въведения сигнал, издаващата държава, в лицето на директора на ОДМВР П. като компетентен орган е взела съответното окончателно решение в изпълнение и на националния закон - чл.26, ал.1 във връзка с чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ.

По отношение на възражението, че срокът за доброволно изпълнение от 7 дни пречатства обжалването, това не е така, предвид, че лицето е упражнило това свое право в настоящото производство.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ за издаване на разрешение за пребиваване в Република България е издаден в съответствие с процесуалния и материалния закон и целта му, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК и с оглед изхода на делото, предвид направената претенция от процесуалния представител на ответника, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Б. А. М. К., гражданин на И., [дата на раждане] , срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България № 316р-25603 от 19.07.2024 г., издаден от директора на Областна дирекция на МВР – [населено място], на основание чл.105 от ЗМВР и чл.26, ал.1, вр. с чл.10, ал.1, т.19 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Б. А. М. К., гражданин на И., [дата на раждане] , да заплати на Областна дирекция на МВР – [населено място], сума в размер на 100 лв. (сто лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: